

Der var i Øjeblikket ingen Vogn at faa, og for ikke at udsætte sig for at opholdes af Bekendte, bestemte han sig til at gaa hjem. Med Frakkekraven om Ørerne skridtede han i en opreven Sindsstemning afsted gennem de maanelyse Gader.

DEN følgende Morgen med første Post fik Jytte et Brev fra ham bragt ind paa Sengen. Hun genkendte hans store, snørklede Haandskrift fra de Linjer, han en Gang tidligere havde sendt hende, og desuden stod hans Navns Forbogstaver trykt paa Konvoluten i et Vaabenskjold med Krone over.

Skønt hun i Nattens Løb havde taget sin Fornuft fangen og vendt sin Harme mod sig selv, fordi hun blot et Øjeblik havde været saa enfoldig at tro, at en Mand med hans Livsvaner kunde have nogen hæderlig Hensigt med sin Efterstræbelse, vilde hun ikke læse hans Brev. Hun kastede det til Side for at sende ham det tilbage.

Men da det kom til Stykket, modstod hun alligevel ikke Fristelsen til at se, hvad han havde fundet paa at sige til sit Forsvar. Brevet var saa tykt. Indeholdt sikkert flere Ark. Han maatte have brugt det meste af Natten til at skrive det.

Med en rask Beslutning skar hun Brevet op og læste det.